

Zapriet' sám seba...

V evanjeliu poslednej nedele sme čítali slová pána Ježiša: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba ...“ a celkom prirodzene, aj dnes keď počujeme tieto slová cítíme určitý odpor, napätie z toho, čo sa od nás žiada. „Ale čo to vlastne znamená zapriet' sám seba?“ - pýtame sa. Dokonca, rozmyšľame, či je to vôbec dovolené a správne? Veď keby sme uvažovali hlbšie a hlbšie týmto smerom došli by sme až k tomu, že to znamená vziať si život, usmrtiť seba, čo zaiste nie je kresťanská myšlienka... Preto je potrebné hneď na začiatku si to vyjasniť. Ježiš, náš Pán, nežiada od nás zapriet' sa v tom zmysle „čo sme“, ale v zmysle „čím sme sa stali“. My sme boli stvorení na obraz Boží, sme preto sami o sebe veľmi dobrí a veľmi vzácní, tak ako to povedal sám Nebeský Otec po stvorení muža a ženy. To, čo máme zapriet' nie je to, čo nám dal a urobil v nás Boh, ale to čo sme spravili my, keď sme zneužili našu slobodu. Inými slovami môžeme povedať, že človek sám osebe je dobrý, veľmi dobrý, ale zlé sú naše zlé sklony, naše neumiernené vášne, náš hriech, teda všetko to, čo sa na nás nalepilo po dedičnom a inom hriechu: to, čo zatienilo, poškvrnilo, čo sa nanosilo na originál akým sme boli, keď sme vyšli z Božích rúk. „Zapriet' seba samých“ znamená ako nás učí Ježiš „znovuobjaviť – znovu vytvoriť“: „Kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho.“ Zapriet' sa je nájsť svoju stratenú krásu, obnoviť sa vo svojej vlastnej dôstojnosti, nájsť krásu a dobro ľudskosti človeka stvoreného na Boží obraz.

Pred niekoľkými rokmi našli potápači v Jónskom mori vrak veľmi starej lode, ktorá muselo dlho ležať na morskom dne. Popri vraku objavili aj čosi nie celkom jasne opisateľné, vyzeralo to akoby nejaké skameneliny podobné ľudskému telu. Keď to vytiahli na breh a potom trpezlivo a dôkladne očistili od nánosov vekov, všetci boli prekvapení, lebo to boli nádherné bronzové sochy známe pod menom „Bronzi di Riace“, uložené teraz v múzeu v Reggio Calabria nevyčísliteľnej ceny a obdivované mnohými návštevníkmi.

Aj tento príklad nám môže pomôcť pochopiť pozitívnu stránku slov evanjelia, ktoré nám hovorí sám Ježiš Kristus. My sa podobáme, obrazne povedané, týmto sochám pred ich reštaurovaním. Krásny Boží obraz, ktorým by sme mali byť a svietiť vo svete, je zakrytý všeličím možným, čo Cirkevní otcovia tak stručne zhrnuli do siedmich hlavných hriechov. Azda nie je na škodu pripomenúť si ich, ak by sme ich boli

už zabudli: pýcha, lakomstvo, smilstvo, závišť, obzërstvo, hnev a lenivosť. Svätý Pavol nazýva ten neočistený obraz človeka, že je to „obraz pozemský“ v protiklade s „obrazom človeka nebeským“, ktorý znamená, že človek je už podobný Kristovi.

„Zapriet' sám seba“, nie je teda nejakým dielom smrti a sebazničenia, ale je operáciou, ktorá vedie k životu, ku kráse, dokonalosti, svätosti a tým aj k radosti. A keď sa jedná o usmrtenie seba, použijeme slová svätého Pavla, že chceme zomrieť „starému človeku“, ktorý je v nás, aby sme sa stali novými ľuďmi. Použijeme ešte jeden príklad, pre nás veľmi známy a každoročný. Keď sa zoberie úroda z vinohradov a vinič zostane prázdny prichádza čas strihania. Odstrihujú sa z viničného koreňa tie ratolesti a výhonky, ktoré neprinesú ovocie. Vtedy dokonca možno vidieť i to, že vinič plače, ale už v zápätí o nejaký čas dobrorečí strihačovi, ktorý ho dobre ostrihal.

A teraz, aby sme nezostali len takí teoretickí, skúsme sa nad všetkým zamyslieť a prideme na to, že „zapriet' sám seba“ znamená „povedať nie“ a to nielen slovami, ale i skutkami. Povedať nie tomu, čo by nás poškvrnilo a zahmlilo alebo zatemnilo Boží obraz v nás. Teda jedná sa veľmi jednoducho o to, aby sme sa naučili povedať „nie“ tomu, čo nie je dobré. Dávajú film, nie dobrý, zvedavosť hovorí: „pozerať sa, veď už nie si dieťa, ale dospelý človek...“ A ty povieš „nie“, lebo to nie je dobré, Bohu sa to nepáči, „poškvŕňujem si dušu i zrak“. Vtedy si zaprel sám seba. Inokedy sa ťa zmocní hnev, lebo práca nie je odvedená ako mala byť, lebo je neporiadok v dome, lebo lebo a toho je veľa, čo nás nahnevá. Hnev ťa premáha a chceš nadávať, kričať, rozčuľovať sa... A povieš si „nie“. Nedovolim hnevu, aby mi prerástol nad hlavu. Budem sa snažiť zachovať si pokoj, rozvahu a budem vyberať len tie správne a múdre slová. Aj tu si zvíťazil nad sebou. Alebo ťa premáha chuť jesť, piť. Povieš si: „ešte jeden pohárik“, alebo „nabudúce si odrieknem, dnes je to tak dobre uvarené“. Potom však si uvedomíš, že ani toto ťa nemôže premôcť a tak povieš „nie.“ I tu si zvíťazil, premohol sám seba a zachoval si si aj zdravie. Vidíme, že príkladov môže byť veľmi veľa. Pre nás je dôležité nájsť si to moje, tú moju slabosť, kde a kedy mám povedať „nie“ a môže mi v tom pomôcť i onen už citovaný zoznam siedmich hlavných hriechov. „Zapriet' sám seba“ to je niečo veľké, oslobodzujúce a dávajúce človeku jeho pôvodnú krásu a dôstojnosť.

Mário Orbán

*Bud' vždy pozdravená
Hostia živá,
v ktorej Ježiš Kristus
božstvo ukrýva.*

*Vitaj Ježiš,
ty Syn Máriin
Pán Boh opravdivý
v svätej Hostii.*

*Bud' vždy pozdravený ty
strom života;
nech kvitne nevinnosť,
svätá čistota.
Vitaj...*

*Bud' vždy pozdravený,
Baránok Boží;
chráň nás, keď meč Pána
nad zlými hrozí.
Vitaj...*

*Bud' vždy pozdravený, ty
chlieb anjelov;
klaniame sa tebe s láskou
plamennou.
Vitaj...*

*Bud' vždy pozdravené,
žriedlo svätosti;
Srdce najsvätejšie, v
tejto sviatosti.
Vitaj...*

*Bud' vždy pozdravený, ty
kňaz naveky;
vyslyš naše prosby, prijmi
obety.
Vitaj...*

Eucharistická pieseň

V každom meste nájdeme výškové paneláky, ktoré sú zhlukom betónu a okien. Čím sú staršie, tým viac im chýba cit pre estetiku a architektonickú krásu. Účel v nich svätíl prostriedky. Pomerne rýchlo a na malom priestore pomohli vyriešiť bytovú otázku. Tento problém dnes čiastočne, aspoň na niektorých miestach, mení moderná architektúra. S panelákmi však prišiel aj nový, dovtedy neznámy a pravdepodobne nečakaný fenomén - anonymita a nezáujem o susedov. Spôsobilo to narušené súkromie. Obyvateľ paneláka sa oň nedokázal deliť pri stretnutí so susedom, ale zároveň ho dennodenne strácal cez tenké steny bytu. Vedomie, že všetko počuť a vidieť, vyprovokovalo reakciu v podobe uzavretej ulity pred ostatnými.

Možno sem kdesi siahajú korene odcudzenia, ktoré cítiť v chrámoch. Stretávame v nich ľudí správajúcich sa ako autonómne entity, ktoré, nebyť podania ruky pri znaku pokoja, ani nechcú komunikovať so svojím okolím. Hoci kostoly sú plné ľudí, človek sa v nich poľahky môže cítiť opustený a sám.

Do tejto situácie zaznievajú slová z Matúšovho evanjelia: „Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi“. Ježiš nehovorí o samote, ale o spoločenstve pri modlitbe. O kruhu bratov a sestier, medzi ktorými cítíme istotu a podporu v tom, o čo spoločne prosíme Stvoriteľa. Navyše dodáva, že on sám sa stane jeho stredom.

To je dôvod, prečo vôbec vznikla Cirkev a neúnavne sa usiluje o budovanie spoločenstva schádzajúceho sa pri slávení liturgie. Preto sú dôležité aj všetky postoje a gestá, ktoré nás zjednocujú a pomáhajú nám uvedomiť si, že Eucharistiu slávime všetci spoločne a nie každý sám. Chrámy sú miestom, kde človek nachádza Boha, človeka a seba samého.

Jaroslav Ivančo

NECHAJ OHOVÁRAČOV HOVORIŤ

1. Syn môj, netráp sa, ak niektorí ľudia o tebe zle zmyšľajú a hovoria, čo nerád počúvaš.
2. Sám máš o sebe zmyšľat ešte horšie a myslieť si, že niet slabšieho, než si ty.
3. Ak budeš viesť vnútorný život, nebudeš prikladať veľkú váhu naľahko vysloveným slovám.
4. Veľmi múdre je mlčať v zlých časoch, obracať sa celým srdcom ku mne a nechať sa znepokojiť nijakým ľudským súdom.
5. Svoj pokoj nestavaj na ľudských rečiach. Či budú o tebe hovoriť dobre alebo zle, tým sa ešte nestaneš iným človekom.
6. Kde že je pravý pokoj a pravá česť? Veru, jedine vo mne!
7. Pravý pokoj nájde len ten, kto netúži páčiť sa ľuďom a nebojí sa im znepáčiť.
8. Všetok nepokoj srdca a všetky roztržitosť zmyslov vyvstávajú z nezriadenej lásky a z jalového strachu.

Tomáš H.Kempenský „O nasledovaní Krista“

Život bez otázok je chudobný. Už ako deti máme do činenia s nekonečným „... a prečo?“. Každou odpoveďou dospelých sme bohatší o informáciu z veľkého sveta ľudí. Sú otázky, z ktorých časom vyrastieme ako z malých topánok a začne nám byť jasné, že existujú aj otázky nepoužiteľné. Môžu byť nemiestne, trápne, dotieravé, predčasné, nadbytočné, indiskrétné, netaktické či netaktické.

A niektoré sú celkom zbytočné.

Inými slovami...

*Nepýtajme sa Boha, či môže,
ale či chce.
Nepýtajme sa hudobníka, či vie,
ale či pozná.
Nepýtajme sa seba,
čo je nám milé,
ale či je to i správne.*

Max Kašparů „Inými slovami“

Sväté omše v 23. týždni Cezročného obdobia

8.IX. pondelok - Narodenie Panny Márie - sviatok

19.00 na úmysel

9.IX. utorok

18.00 + Vendelín Vanák a rodičia

10.IX. streda

18.00 + Poďakovanie Božskému Srdcu a Panne Márii za dožitých 80 rokov

12.IX. piatok

18.00 + Valentín Radakovič, manželka a synovia

13.IX. sobota

18.00 + Jozef Radakovič

Upratovanie kostola č.d. 101 – 122

14.IX.24.Nedeľa Cezroč. obdobia – Povýšenie svätého kríža

8.00 + Silvia Kosnáčová

9.15 Jozef Míkletič, sestra Anna a rodičia

Liturgický kalendár

8.IX. pondelok	Narodenie Panny Márie - sviatok
9.IX. utorok	sv.Peter Claver, kňaz
10.IX. streda	sv.Mikuláš Tolentínsky, kňaz, rehoľník
11.IX. štvrtok	sv.Emilián, biskup
12.IX. piatok	Najsvätejšie meno Panny Márie
13.IX. sobota	sv.Ján Zlatoústý, biskup, učiteľ Cirkvi

Večer v ten istý prvý deň v týždni, keď boli učeníci zo strachu pred Židmi zhromaždení za zatvorenými dverami, prišiel Ježiš, stal si doprostred a povedal im: „Pokoje vám!“

(Jn 20, 19)

Pozdrav

Ježišov pozdrav „Pokoje vám“ má dvojaký význam. Ježiš sa ním po svojom zmŕtvychvstaní predstavuje učeníkom. Je to jeho pozdrav. Plní ním funkciu primárnej komunikácie a slušnosti. Dôležitejší je druhý význam pozdravu. Ježiš pranie pokoja chce aj realizovať. On pokoj nielen žadá, ale aj dáva. Je pravým darcom pokoja.

Naše pozdravy plnia predovšetkým prvú funkciu. Sú prejavom našej výchovy, slušnosti alebo bontónu. Človek, ktorý ľudí rád pozdravuje, má ľudí rád. Aj keď pozdravy „Dobré ráno“, „Dobrý deň“, „Dobrý večer“ a podobné, môžu byť niekedy vyslovené bezmyšlienkovite a bez záujmu, majú svoju cenu. Pri týchto pozdravoch pociťujeme, že nie sme vzduch, ale konkrétni ľudia, ktorých si niekto všimne. Starší ľudia si majú zvykať na moderné pozdravy mladých ľudí. Oni majú radi skratky, alebo len jedno slovo. Netreba ich hneď poučovať alebo posudzovať. Je to ich prirodzený prejav.

Sila pozdravu záleží od sily vzájomného vzťahu. Čím bližší vzťah, tým úprimnejší pozdrav. Koho máme radi, tomu aj skutočne želáme naplnenie nášho pozdravu. V mnohých prípadoch môže pozdrav plniť aj druhý význam. Aj keď nie sme darcami pokoja v takom štýle, ako Ježiš, predsa môžeme aj my našim pozdravom ľuďom pomôcť. Zvlášť vtedy, keď je s ním spojená aj ochota zastaviť sa a porozprávať sa s tým, koho pozdravujeme. Pomocou pozdravu nemáme od ľudí utekať, ale sa k nim priblížiť. Neraz sa trápime nad tým, koľkokrát máme ľudí pozdraviť, keď nám neodpovedia. Niekto si stanoví hranicu, a potom sa rozhodne nepozdravovať. Aj to je jedno z riešení. Nič sa však nestane, keď aj trochu provokujeme a povieme si, že budeme niekoho zdravieť stále. Napríklad kolegyňu, ktorá sa na nás hnevá. Možno ju to zlomí a my môžeme mať zároveň pocit, že sa odlišujeme od všeobecného priemeru, ktorý si stanovuje hranice.

Čo s katolíckym pozdravom „Pochválený buď Ježiš Kristus“? Zdá sa, že už ho bez problémov používa len niekoľko starých ľudí, keď stretnú na ulici kňaza. Mladým ľuďom, kresťanom znie cudzo a pokladajú ho za príliš dlhý. Iní sa ho zase hanbia používať alebo používajú len skomolené prvé slovo: Pochválen... Neposielaťme tento pozdrav do minulosti. Je v ňom skrytá viera, modlitba a pranie. Kto ho používa, verí, že Ježiš je pre neho najväčšia hodnota. Chce, aby Ježiš chránil a pomáhal tomu, koho pozdravuje. Kto nedospel do tohto bodu, nech radšej pozdrav nepoužíva. Alebo nech nepoužíva akési skomoleniny... Tento pozdrav je prejavom viery a odvahy.

Marián Šuráb

Aké nepochopiteľné sú jeho súdy a nevyspytateľné jeho cesty! Ved' kto poznal Pánovo zmýšľanie?

(Rim 11,33-34)

Kto môže poznať Božie úmysly?
 Kto preskúma Božiu múdrosť?
 Tvoje myšlienky sú iné ako myšlienky človeka,
 tvoje cesty sú iné ako cesty človeka.
 Ty sám si Iný ako človek...

Pred tebou, môj Bože, pred tebou, ktorý si tajomný, múdry, milujúci, nepochopiteľný... otváram dnes nielen svoj rozum, svoje srdce, ale túžim sa ti otvoriť celý, taký, aký som, so svojou túžbou poznať Ťa, byť ti nablízku, byť v tvojom spoločenstve, zjednotiť sa s tebou, milovať Ťa.
 Nepochopiteľný Pane, je pre mňa ľahšie byť s tebou ako hovoriť o tebe, ako učiť sa o tebe, ako písať o tebe, ako svedčiť o tebe...

Pravdou však je i to, Pane: Čo môžem o tebe hovoriť, ak nie som s tebou? Čo učiť o tebe, ak nie som s tebou? Čo písať a ako svedčiť o tebe, ak nie som s tebou?
 Nepochopiteľný Bože, nik z nás nedokáže preniknúť tvoje úmysly, ak nám ich ty nezjavíš.
 Nik nedokáže spoznať tvoje cesty a súdy, ak nám o nich ty sám nepovieš. A ty hovoríš sám o sebe nielen slovom a skutkom, ale sám sebou, keď sa stávaš jedným z nás, keď k nám hovoríš cez svojho Syna. Ty sám učíš človeka o sebe, že Ťa môže poznať iba tak, ak bude milovať. Lebo ty si Láska a kto nemiluje, nemôže Ťa poznať. Sám píšeš o sebe do ľudských životov a srdiec, píšeš Duchom pokoja, aký môžeš dať iba ty, Duchom radosti, ktorú nám nik nevezme, Duchom nádeje, ktorá nás nesklame, Duchom lásky, ktorá nikdy nekončí a bez ktorej by nič nemalo zmysel.

Nepochopiteľný Bože, Ježišu Kriste, svojim učeníkom si musel povedať: Ešte nechápete, ešte nerozumiete?! A predsa si im ako najväčšie prikázanie nedal:
 - Toto vám prikazujem, aby ste rozumeli, chápali!
 Najväčším prikázáním je, aby sme milovali.
 Viem, Pane, že sa mi môže mnohé na tebe zdať nepochopiteľným, mnohému nemusím rozumieť.
 Ježišu, dokonca aj o tvojej matke Márii i o Jozefovi čítam v evanjeliu, že Ťa nechápali, nerozumeli...
 Ovládali však rozhodujúce umenie,
 zaujali dôležitý postoj: Necháпали, no neprestali milovať, nerozumeli, no neprestali veriť a dúfať.
 Bože,
 dnes neprosím, aby som Ťa chápal,
 napokon - kto môže pochopiť tvoje zmýšľanie?

Dnes prosím, aby som ťa miloval, aj keď nebudem chápať.

Aby som ti veril a dúfal v teba aj keď nebudem rozumieť. Prosím, nikdy nedopušť, aby som ťa prestal milovať, lebo iba kto miluje, pozná, iba kto miluje, chápe, že najdôležitejšie skutočnosti nemožno vnímať rozumom, ale srdcom, láskou.

Nedopušť nikdy, môj Bože, aby som ťa prestal milovať, lebo potom by mi tvoja nepochopiteľnosť bola ťarchou, prekážkou, a nie darom, potom by som sa nepochopiteľným stal i sám sebe, potom by som nikomu a ničomu nemohol rozumieť, lebo ty nie si v prvom rade nepochopiteľný, ty si predovšetkým Láska.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane.. – meditácie

NA STO PERCENT Môžu platiť meradlá vernosti a spoľahlivosti, ktoré očakávate v iných oblastiach života, aj pre vzťah človeka s Bohom?

Ak vaše auto naštartuje z troch pokusov len raz, je spoľahlivé?

Ak váš doručovateľ vynechá váš dom dvakrát alebo trikrát v týždni, je dôveryhodný?

Ak jeden z vašich rodičov nenastúpi do práce raz alebo dvakrát do mesiaca len preto, že sa mu akosi nechce, môže sa na neho jeho zamestnávateľ spoľahnúť?

Ak vaša chladnička sem-tam prestane na deň alebo dva fungovať, dokázate napriek tomu povedať: „Nevadí, veď väčšinou predsa funguje“?

Ak si pustíte teplú vodu a chcete sa osprchovať, ale tečie stále len ľadová, je váš bojler spoľahlivý?

Ak váš otec alebo mama občas nedostane výplatu, môže zamestnávateľ povedať: „Keď sa to stane dvakrát do roka, to hádam nie je až také zlé...“?

Ak si sem-tam poviete, že vám na Bohu a jeho láske či hodnotách až tak nezáleží, myslíte si, že vás Boh môže nazvať vernými priateľmi?

Od vecí, ktoré máme, a od ľudí, s ktorými sa stretávame, očakávame, že budú na 100 % verní a spoľahliví. Nečaká azda to isté Boh od nás? Aj keď nás nenúti, čaká, že mu budeme jeho lásku opätovať.

Jediným spoľahlivým dôkazom, že sme pravými kresťanmi, je náš život.

James

**Bl. Jacques Désiré Laval
9. september**

Dňa 9. septembra slávia na exotickom ostrove Maurícius v Indickom oceáne štátny sviatok na počesť Jacquesa Lavala, ktorý tu pôsobil dve

desaťročia. Tento francúzsky lekár, kňaz a misionár sa stal otcom domorodých obyvateľov a nádejou najmä pre bývalých otrokov.

Jacques Désiré Laval sa narodil 18. septembra 1803 v Normandii. Už ako dieťa vynikal mimoriadnou inteligenciou a vzťahom k štúdiu. Rodičia ho preto zverili strýkovi, ktorý bol kňazom, aby ich syna formoval z duchovnej stránky a vychoval z neho kňaza. Jacques sa však necítil povolaný na takýto život. Priťahovala ho medicína, a tak sa stal lekárom. Vo svojej profesii bol úspešný, medzi priateľmi bol obľúbený aj ako dobrý spoločník a vzdelaný človek. Vedelo sa o ňom, že má slabosť pre pekné ženy a dobré kone. Boh si však našiel cestu k jeho srdcu a poslúžil si práve jeho slabosťou. Jacques jedného dňa pri jazde na svojom obľúbenom koni nešťastne spadol a vážne sa zranil. Počas núteného pokoja na lôžku mal dostatok času na to, aby sa zamyslel nad svojím životom. Premýšľal o krehkosti a zraniteľnosti človeka a spomínal aj na duchovné rady, ktoré v detstve dostával od svojho strýka. Za obdobie dlhšej rekonvalescencie sa vnútorne obrátil a našiel povolanie na zasvätený život. Ako 32-ročný vstúpil do seminára a o štyri roky sa stal kňazom. Roku 1841 ho nadchol život dvoch spolubratov zo Seychelských ostrovov, s ktorými sa zoznámil ešte v seminári.

Vstúpil do novej Kongregácie Nepoškvrneného Srdca Panny Márie, ktorá sa neskôr zlúčila s Rehoľou Ducha Svätého, a ako misionár odišiel na ostrov Maurícius. Tu, na ostrove cukrovej trstiny, vzdialenom 10-tisíc kilometrov od európskych brehov, začal dielo evanjelizácie, ktoré prinieslo bohaté ovocie. Počas svojho pôsobenia založil mnoho útulkov, nemocníc, ambulancií a postavil veľa kostolov. Vyskolil množstvo zdravotných sestier a ošetrovateľov, ktorí pomáhali domorodým obyvateľom odkázaným dovtedy iba na miestnych čarodejníkov a zaklínačov. Keďže z rodnej krajiny nedostával nijakú pomoc, vychovával si spolupracovníkov z domorodcov. Svojím nasadením a húževnatou prácou zmenil celý ostrov. Pre väčší prehľad ho rozdelil na menšie okrsky, v ktorých jeho katechéti vyučovali náboženstvo, slúžili bohoslužbu slova a ošetrovali chorých. Jacques Laval dokázal svoju hrdinskú obetavosť aj počas ťažkých časov epidémií cholery a kiahní. Obyvatelia Maurícia ho nazývali otcom. Keď 9. septembra 1864 zomrel, kráčať za jeho rakvou 40-tisíc ľudí. Pápež Ján Pavol II. blahorečil Jacquesa Lavala 29. apríla 1979.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku